

אהבת התהוקטינג

מ אז היריות שהיו בדירה שלי, ברחוב טשרניחובסקי, לפני שבוע, אין לי רגע שקט" אמרה לי ירדנה מרש, אותה ביקרתי במקום שבו היא מסתרת ביפו.

שוחחתי עם ירדנה בטלפון, ביום שלאחר מיקרה היריות, כאשר הסי תתרה בבית אחותה, ולפני שמסרה את גירסתה למישטרה. באותו יום היתה מפוחדת וסירבה לדבר עם איש על המיקרה.

שאלתי אותה מה גרם לה לשנות את דעתה, והיא הסבירה כי נמאס לה לקרוא בעיתונים שקרים אודותיה וכי היא מעוניינת שיידעו את האמת.

יריה בבטן

ד געתי לדירת המסתור ביפו ור לאחר שרפקתי על הרלת במשך 20 דקות וכמעט התייאשתי ועמדתי לעזוב, נפתחה הרלת עליידי נערה נאה מאוד, שהציגה עצמה בשם קטי, חברה של ירדנה. גם היא היתה נוכחת בעת הירי, והיא מסתרת יחד איתה.

קטי ביקשה אותי לדבר בלחש, לא להעיר את חברותיה, נטלי ומימי, הי שנות יחד עם ירדנה. הרירה ביפו גדולה ומרוהטת כסיגנון עתיק, ושייכת לאחת החברות, גם היא קוקסינל. הטלפון מנותק, הן לא רוצות קשר עם אף איש מבחוץ, אומרת קטי.

ישבנו בסלון, החלונות מוגפים. בכל פעם שמישהו עלה במדרגות, קפצה קטי והצמידה את אוזנה לדלת. היא הסבירה שהפחד השתלט עליה ועל

הברותיה מאז אותו מיקרה. ומה עוד, שלפני כשעה, כשירדה לקנות מיצ רכים במכולת, פגשה חבר של ישראל שרוז שאיים עליה ש"זה לא ייגמר טוב אם לא תשנו את הערות שלכם".

קטי ישבה עם ירדנה בבית באותו ערב, כאשר ישראל שרוז בא עם אשתו ליזי, ולאחר שירה ופגע באשתו בכטן, לקחה אותה, יחד עם מכר, לבית החולים ואחריכך ברחו.

קינאת הקוקסינלים

ק טי, נמוכת קומה ודקת גיזורה, נראית נשית במיוחד. קשה להאמין שהיתה בעבר גבר.

היא נולדה בחיפה למישפחה נוצ'רית ארמנית ועברה במיספרה, או היתה עדיין נער נשי וביישן.

כאשר החליטה להפוך לאשה, עברה לגור בתל-אביב והצטרפה לחברת הקוקסינלים, החיות בחברה סגורה. כמו כולן, היא עובדת לפעמים בתל-ברוך. שאיפתה לאטוף סכום כסף ולנסוע לחו"ל. "קשה כאן", היא אור מרת. המישטרה מתעללת בה, וכאשר נעצרה כמה פעמים וניכלאה בבית המעצר באבר-כביר, זכתה ביחס בלתי אנושי מצד הסוהרות והסוהרים, וחשבה לא פעם על התאבדות.

היא דיברה בראגה על ירדנה, חברתה הטובה, וסיפרה כי שתיהן פוחדות לצאת מהבית מאז המיקרה. תל-ברוך הן אינן מתקרבות אפילו לרגע, מחשש שחבריו של ישראל שרוז יגיעו לשם במסווה של לקוחות, ויזיקו להן.

עוד שתי חברות ומכר שלי. ואז הגיע ישראל שרוז, עם אשתו ליזי, שהיתה בהריון בחודש התשיעי. הוא התחיל לצעוק עליי. "יא מאנייק, שרמוטה, את לא תלכלכי עליי" אני לא אגמור איתך חשבון. רק היא (הכוונה לליזי) תראה לך מה זה ללכלך עליי".

ישראל התחיל לדחוף את אשתו לכיוון שלי וצעק: "נו! תראי לי, נו, תרדי עליה!".

ליזי לא זזה מהמקום. רק קיללה אותי. לא רציתי להגיב ונשאיתי לשבת ביחד עם החברה שלי. אחרי הכל, אשתו בחודש התשיעי להריון, וקצת הבנתי אתה.

פיתאום שולף ישראל אקרה. כל המרחק בינינו היה שני מטרים. אני צעקתי: "ישראל, לא, לא!" ממש קפאתי מפחד. לא הייתי מסוגלת לזוז מהמקום. גם החברה שלי התייבשה מפחד. ליזי, אשתו, שראתה אותו שולף אקרה, צעקה: "ישראל, רי! אל תירה!". היא קפצה לכיוון שלי ונעמדה בינינו.

המצב שלי היה איום. כל מיני מחשבות אימות עברו לי בראש. לא היה לי שום סם אצלי. גם אני לוקחת סמים ולא היתה לי אפשרות להרגיע את עצמי.

או אני יושבת אצל אחותי, וישראל מסתובב עם אקרה טעון ומחפש אותי. חברות טלפנו אליי אמרו לי שהמישטרה תפסה אותי. אבל זה לא היה נכון אז, כי רק יותר מאוחר הוא הסגיר את עצמו באמצעות עיתונאים. לא רציתי ללכת למישטרה למסור עדות. אני לא טיפוס שמוסר עדות במישטרה. אני חיה בעולם של עבריינים ואצלנו זה לא מקובל ללכת להתלונן, גם לא רציתי שישראל יחשוב שאני הולכת נגדו, כי אחרי הכל אהבנו אחד את השני והיה בינינו סיפור דרליק, וזה שהוא בא לעשות לי קטע כזה, זה רק בגלל זה שאשתו הרליקה אותו עליי והוא רצה להוכיח לה שהוא גבר.

כמו חיה במלכודת

פ תאום התחלתי לקבל טלפון נים מחברות שלי. חברתי, פיפי, גם כן קוקסינל, אמרה לי שתבוא עם הרכב שלה ותסגיר אותי למישטרה, שחיפשה אותי אצלה. גרנו פעם יחד. היא אמרה שעיתונאים מתקשרים אליה והיא לא צריכה את כל הבלגאן הזה.

אני הרגשתי שאני כמו חיה במלכודת וכולם רודפים אותי. לא ידעתי מה לעשות. הייתי בפאראנויה, וכל הזמן התמונה הזאת של ליזי עם הבטן המפוצצת מהיריה הופיעה לי מול העיניים. היו לי סיוטים גם מזה שהחברה שלי, שהיתה נוכחת איתי בכל המיקרה, רצתה, מרוב פחד ממה שקרה, לקפוץ מהרירה שלי מהקומה השישית, ואני החוקתי אותה והצלתי אותה ברגע האחרון.

ואז, כשנודע לי בטלפון שחברות שלי, שהיו נוכחות במיקרה, כבר מסרו עדות במשטרה וסיפרו בדיוק מה שקרה, הסגרתי את עצמי.

חקרו אותי שעות, סיפרתי את כל שקרה ונתנו לי ללכת. ביקשתו נודע לי שישראל עדיין מסתובב עם האקדה בעיר והמישטרה לא תפסה אותו.

שוב נכנסתי לפחדים. לקחתי את החברה שהייתה איתי, ארונו חפצים מהדירה וברחנו.

קודם עברנו בתל-ברוך, לפגוש חברה, ומשם לקח אותי טרמפ בחור דתי שנראה לי נחמד. היו איתי הרבה חבילות ושתי מיוזרות וגם דיבריימזון שקניתי לפסח. עשיתי קניה ב-300 דולר לחג, ולא הספקנו לעשות חג כמו שצריך. בלילה הסדר הייתי אצל המישר פחה שלי ואחריכך זה קרה.

בקיצור, עם כל המיטען הזה, אמרתי לבחור הרתי להסיע אותי ליפו. שוחחנו בדרך והוא היה נחמד ואדיב. בדרך ביקשתי אותו לעצור באיזה מקום, רציתי להשאיר מיכתב באיזה בית. הוא הסכים. ירדתי לכמה דקות מהאוטו וכשחזרתי התברר לי כי הדתי ברח עם האוטו ועם כל הבגדים שלי שקניתי בהמון כסף וגם עם כל יתר הדברים.

הגעתי לדירה ביפו בלי כלום. הייתי מיואשת לגמרי וחשכתי על הנאחס שיש לי מאז שעברתי לגור בדירה המקוללת הזאת ברחוב טשרניחובסקי. המיקרה הוה עובר לי כל הזמן בראש, ואני מנסה לשחזר איך הכל

ליזי וישראל שרוז
נו, תראי לי, נו, תרדי עליה!"

היא בטח חשדה שהוא לא יירה בה. באותו רגע הוא ירה ישר לתוך הבטן של אשתו.

כשראה מה שעשה, ברח מהבית. אנחנו נורא נבהלנו. לאשתו התחיל להתיר דם מהבטן ולכל הכיוונים, אבל היא נשארה לעמוד. היא צעקה: "התינוק שלי מת! התינוק שלי מת!"

הבאנו מגבות ושמונו לה על הבטן, אבל זה לא עזר. הרם המשיך לזרום על הריצפה ועל הכל.

פיתאום ישראל חזר, ראה מה שעשה ושוב ברח.

גם אני ברחתי מהבית והשאיתי את החברות שלי עם מכר שלי.

אחריכך שמעתי שלקחו את ליזי לבית החולים.

אני ברחתי לאחותי הנשואה, סי-פרתי לה מה שקרה, והיא אמרה לי שאני חייבת ללכת למישטרה.

אמרתי לה שלא אלך למישטרה, מפני שקרה רצח אצלי בבית, כי הייתי בטוחה שליוזי מתה וידעתי שישראל מסתובב חופשי עם האקדה. הייתי בטוחה שהוא יבוא להרוג אותי גם כן. ידעתי שישראל לא יירתע מכלום, כי הוא היה מסטול לגמרי באותו ערב, הוא לא עושה חשבון לשום דבר כשהוא במצב כזה. הוא לקח באותו ערב כרוזים בשם היפודורם. זה סם שנותן כוח וכיחזון עצמי, וישראל לא היה כמעט בהכרה.

ועגלגל, אשר כל זכר לגבריות לא נותר בו.

שוב פנתה ירדנה אליי: "את יודעת, כל אלה שמספרים לעיתונים את הסיפורים, אני יודעת מי הם בדיוק. אלה המאנייקים, החברות שלי עם הוין, שמקנאות בי, כי עוד לא עברו ניתוח מין".

שלוש קוקסינלים ענו במקלה: "זו רק פיפיירוויטל שמנהלת לי את החיים דרך הטלפון".

מכל הצעקות והוויכוחים למדתי דבר חדש: לקוקסינלים אין שמות קבועים, הן משנות את שמן לעיתים קרובות ויש כאלה הנושאות שלושה ארבע שמות, כגון נינה, עינבל, סמדר, איזידורה.

לפעמים מתקבל הרושם שמדובר בכמה נשים שונות, לבסוף מסתבר שהכוונה לאותה אשה.

"התינוק שלי מת!"

כ עבור שעה קלה, לאחר שהצעיקות והוויכוחים שככו, ביקשתי מירדנה לספר לי מה בדיוק קרה בירדנה לפני שבוע, וביקשתי שתסיספרה לירדנה: באותו ערב, לפני שבוע, ישבתי בדירה שלי ברחוב טשרניחובסקי, עם

עדת-ראייה קטי
החתיזה דם מהבטן שלה"